

HEMMESJÖBYGDEN

Meddelande från Hemmesjö hembygdsförening

HEMBYGDSDAG

Söndag 15 aug kl 14 Trots sommarens regniga väder satsar vi på en hembygdsdag vid hembygdsstugan på Masugnsvägen i Åryd. Där kommer att bjudas på en rundvandring bland nybyggda och renoverade hus under sakkunnig ledning av antikvarie Sven Jönsson. Vidare blir det utställning om bl.a. Fridhemsområdet, tipsfrågor, musik, lotterier och kaffeservering med hembakat. Fiskdamm för barnen.
Parkera gärna på parkeringen utanför fabriken.

UTFLYKT

En lördag em i sept Vi gör en kort men innehållsrik resa per bil med början i Risinge och slutar hos Öja hembygdsförening, där vi får se hembygdsgården, ett byskolemuseum och en gammal men fungerande smedja. Vi samlas utanför Risingegården kl 13:30 för att därifrån åka till några platser i Risinge innan vi far till Öja. Kontakta föreningens ordf eller någon annan i styrelsen om Du inte har bil. Tag med kaffekorg!

Exakt vilken lördag det blir lämnas besked om på anslagstavlorna, på hembygdsdagen eller per telefon till föreningens ordf. (tel se sista sidan)

Lördagar Vi har öppet hus i hembygdsstugan första och tredje lördagen i månaden. Se vidare på sidan 7.

Du vet väl att hembygdsföreningens arrangemang är öppna för både medlemmar och icke medlemmar. Alla är hjärtligt välkomna!

När Lilla-Lena fick skjuts till Åryd.

Från Hemmesjö på 1850-talet.

Den ena av de två hemmansdelarna i Hemmesjö Mellangård ägdes vid mitten av förra århundradet av kyrkvärden Anders Jonsson (Jönsson), född i Ormesberga 1818 (se Hemmesjöbygden 1985:1). Det var en gammal släktgård. Anders hustru, Helena Johansdotter (född 1824), tillhörde en släkt, som bott på gården åtminstone sedan slutet av 1600-talet.

Anders och Helena hade tre barn, bland dem sonen Carl August Andersson (född 1847). Som så många andra smålänningar hamnade han i Amerika. Han tog sig namnet Hemborg efter födelsesocknen och slutade som präst i Augustanasynoden, sammanslutningen av de svensk-lutherska församlingarna i Nordamerika. Han var till sist bosatt i Los Angeles och dog först 1940.

Carl August Hemborg skrev på äldre dagar ner sina minnen, bland annat från ungdomsåren i Hemmesjö. De publicerades i Växjö stifts hembygdskalender 1929. Avsnittet om Hemmesjö återges här. Det har sitt intresse också för oss som bor i Hemmesjö i dag och som vill veta något om det liv som levdes här för närmare 150 år sedan. Den bild det ger av morfadern som med sin lille dotterson går den korta vägen från Mellangården till kyrkan läsande ur minnet psalmen 35: Gud låter sina trogna här/ all gott av nåd erfara... skiljer sig starkt från den beskrivning av socknen som vi känner från ett brev 1837. Det söps mycket - det var innan bränneriet i Åryd lades ner - , bönderna hyste motvilja mot skolundervisning, de var liknöjda, illsluga och baksluga i timliga ting, enfaldiga och okunniga när det gällde det himmelska.

Folkskolläraren på Hemborgs tid hette Johan Säfbom, född i Skepperstad 1825, antagen som skollärare i Hemmesjö 1847. Han bodde i det nyuppförda skolhuset i Billa. Det bråkades mycket om hans löneförmåner, som förvisso inte var lysande, och när den nya kyrkan byggdes, var han ledig från skolan varje lördag för att extraknäcka som dagsverkare.

På övre våningen i skolhuset bodde Lilla Lena. Enligt husförhörslängden hette hon Helena Svendsdotter, var född i Tegnaby 1818 och anges som "sjuklig", lam skriver Carl August. Hon skulle lära barnen läsa. Hon hade säkerligen ingen utbildning, men i tider av mycket begränsad socialvård var det inte ovanligt att en handikappad person placerades som "inhysesshjon" hos någon lämplig familj och fick göra skäl för sig till exempel genom att undervisa småskolebarn.

Morbrodern, som Carl August bodde hos i Billa, hette Carl Johannesson (född 1815) och var torpare under Billa Södergård. Gästgivaren i Risinge Kåragård hette Johannes Jansson och var född i Ingatorp 1820. Nu får Carl August själv berätta.

Min moder, Helena Johansdotter, var född av bondeföräldrar i Hemmesjö by, och min fader, Anders Jonsson, var född i Ormesberga och tjänade såsom rättare på en herregård i Ohr, tills han flyttade till Hemmesjö; han avled år 1854. I den tidigaste barnperioden lekte granngårdarnas barn ofta tillsammans, och i de flesta fall "lektes kyrka". De bundo ett stort kors av stickor på min rygg och sände mig upp på en hög sten, omkring vilken alla satte sig ned, då jag till min häpnad blev tvingad att predika för dem. Jag minnes också de gudstjänster, som hölls i den närbelägna kyrkan, som stängdes, då den nya kyrkan i Billa uppfördes. Min morfar plögade leda mig vid handen, då han gick upp till den åldriga kyrkan, och under vägen dit läste han ur minnet psalmen 35 i vår svenska psalmbok. Sedan gudstjänsterna upphört att hållas där, plögade vi små barn gå in på kyrkplanen och plocka upp små stenar och kasta dem på den järnbeslagna kyrkdörren. En gång hörde jag ett buller därinne, och vi sprungo därifrån; kyrkan var låst och ingen människa var därinne eller utomkring för att skrämma oss. Jag tror ännu, att det var ett varsel. År 1909 besökte min dotter och måg Sverige och gingo till fots en lång väg

för att se Hemmesjö och den gamla kyrkan, om vilken de hört mig berätta. Jag hoppas att icke det uråldriga templet rives ned.

En gång kom min mor och ryckte mig plötsligt från brunnskaret, som omslöt gårdens djupa brunn. Jag hade hängt mig över karet för att plocka en grön växt: detta var mitt första försök i den botaniska vetenskapen, och då jag 1871 reste till Amerika, måste jag till min stora sorg lämna mitt herbarium, som omfattade ett tusen växter, på en hylla i Växjö. En gång kom min far hem med en stor vacker fågel, som han skjutit. Det var en tjäderhöna; han sade, att han aldrig skulle jaga något mera, ty det gjorde honom vemodig, då han såg de små tjäderungarna flaxa omkring med jämmerläte.

År 1853 inträffade en total solförmörkelse, då solen stod i middagshöjd. Mina föräldrar ställde mig vid blomsterlandet och sade, att jag skulle se på blommorna (det var också då fråga om botanik), medan de med sotade glas betraktade förmörkelsen. Huru-dana ringblommorna sågo ut, vet jag icke, men väl minnes jag, att boskapen brutit sig ut ur beteshagen och kommo råmande hem till ladugården, skräckslagna av den plötsligt påfallande natten. När mina föräldrar kommo hem från Växjö marknad, fick jag en lergök, ett munspel och något annat smått. Då min far låg på sin sjuksäng, ledde de fram mig till honom, och han räckte mig handen till förväl och sade, att jag skulle få den stora, illustrerade bibeln, som låg på bordet bredvid sängen. Jag har den ännu i mitt bokskåp; den är tryckt år 1851 och bunden hos C.F. Löthman i Växjö. Efter fars död hade vi tre små syskon icke något egentligt föräldrahem. Jag sändes till en morbror i Billa för att lära mig läsa hos en lam, kristligt sinnad kvinna, som kallades Lilla Lena. Skola hölls i sockenstugan, som även var skolsal. Lilla Lena hade sina små lärlingar i sitt rum på övre våningen, och skollärare Sävbom undervisade äldre barn i det större skolrummet i nedre våningen. En och annan gång tog vår Lilla Lena en åktur ned till Åryd bruk, då hennes små lärlingar drogo henne dit på en vagn. Hon tyckte, att hon åkte mer storartat än en drottning, då hon kom, omgiven av sin lilla barnaskara. Om de små hästarna började i glädje springa för

fort, sade hon vänligt: "Sakta i backarna!" De höllo på med kyrkbygget i Billa de två åren jag var där. Varje morgon, innan dagsarbetet började, samlades arbetarna till morgonbön i skolsalen.

Min första anställning erhöll jag såsom skjutsgosse hos gästgivare Jansson i Risinge, hos vilken jag var inackorderad. Där hade jag mellan mitt tionde och femtonde år ett mycket ansträngande arbete, ty där måste jag vara allas springgosse i alla ärenden. Rätt ofta måste jag ut långt fram på natten för att skjuta någon herremann till Växjö. Lagen föreskrev, att bönderna i byn skulle vara färdiga att turvis skjuta i den ordning, som budkaveln skickades till dem. Men i många fall kommo resande, som icke i förväg beställt skjuts, och de ville icke vänta, tills någon av de "saktfärdiga bönderna" blev färdig, och då måste jag genast sätta mig i kärran och skjuta merendels till Växjö, ibland till Åryd, Hovmantorp, Lessebo och andra platser. Men så kunde man någon gång få sig en tolvskilling för besväret. Från gästgivaregården kördes vintertid kol till Åryd bruk, och då och då kördes foror med trävirke till Carlshamn.

På hösten 1858 syntes på aftnarna den stora och vackra Donatis komet, som spred icke så liten oro bland Sverige folk, emedan den, enligt beräkning, skulle korsa jordbanan, så att möjligen en sammanstötning kunde ske. Samma natt, som kometen skulle vara vid det farliga stället, skjutsade jag en herremann till Växjö. Att han var rädd, kunde jag förstå, emedan han ofta manade: "Kör på! Kör på!" När vi kommo fram till Östrabo, låg hela staden där nere i dalen upplyst i natten, ljus brunno i alla fönster. Herremannan som jag skjutsade, drog en suck av glädje, då den förfärliga kometen icke slog jorden i spillror. Flera kvällar under kometens uppträdande på himlavalvet skjutsade jag till Växjö och kände mig lite mörkrädd, då jag ensam i mörkret reste hem. Då jag skjutsade doktor Peter Fjellstedt till Åryd, var jag mycket rädd för honom, ty jag trodde, att han skulle taga mig i grundligt förhör angående min kristendom, men han sade icke ett ord. Då prosten Peter Andersson i Hovmantorp reste förbi gästgivaregården, skyndade jag alltid ut för att öppna grinden åt honom, ty

han gav alltid något - en liten traktat eller en liten slant. När jag fick tillfälle att någon söndag gå till kyrkan, gick jag till Furuby, då det var hans tur att predika där. Jag förstod mig just inte mycket på en predikans form eller innehåll, men det var något i hans blida personlighet och i hans ord, som värmdde och gladde min ande. Prosten Andersson var, såsom jag fått reda på, en av de småländska präster, som mest liknade P.L. Sellergren, vilken genom en underbar omvändelse blev ett krossat käril, som frambar de eviga skatterna.

En mycket mörk och mulen höstafton var jag ute och skjutsade en dräng till hans hem i byn. Det var så mörkt, att vi icke sågo vägen utan anförtrödde färden åt hästen. I ett ögonblick blev den mulna himlen så ljus, att skenet förbländade ögonen, och i samma ögonblick hördes ett väldigt kanonskott. Hästen segnade ned på vägen, och av lufttrycket falnade vi ned såsom trasor i vagnen. Jag trodde då, att det var Oden, som var ute och jagade trollen, och det var ju farligare än att lungt beskåda Donatis komet. Nu vet jag, att det var en meteorsten, som exploderade.

Efter fem års strävsamt arbete på Risinge gästgivaregård fick jag anställning såsom stalldräng på brukspatron Aschans lantgård Nygård i Billa. Där hade jag en lindrig plats och omhuldades av en snäll rättarefamilj, som förestod gården. Nu uppstod en från

barndomen närd önskan att få studera till präst. Jag hade blott ett litet arv efter fars död, och min mor och förmyndare avrådde mig att tänka på en sådan bana, men jag hade ingen ro och slapp icke ifrån sådana tankar. En söndagseftermiddag, då jag kom in från stallet, var jag mycket nedslagen och orolig och gick med den önskan, att Gud skulle på något sätt giva mig ljus i detta ärende. Jag gick in i drängstugan, och en psalmbok låg på bordet. Jag kom då på den barnsliga idén, att jag skulle gå och gripa psalmboken och öppna den utan att leta efter någon psalm. Nästan krampaktigt öppnade jag boken, och mina ögon stirrade ned på psalmen 244. Jag började läsa och läste och läste om och om igen de tre första verserna och lade med glädje ihop boken och tänkte, att det var ett svar på min önskan. Jag sade till mor och förmyndaren, att jag måste gå till skolan i Växjö, och jag fick löfte därtill.

Här slutar skildringen från Hemmesjö. Psalmen 244 riktar sig till den som "lider svårt" och låter honom säga: Giv Gud, jag må dig ära/ av hjärtat all min tid,/ ett värdigt lov dig bära/ och hugnas av Din frid./ Carl August blev alltså präst. Han gick några år på gymnasiet men lockades över till Amerika 1871 och fortsatte där sina studier.

B.H.

Att renovera en masugn.

Som teknikintresserad allt sedan skolan blev jag genast nyfiken då jag fick veta att vi hade ett gammalt järnbruk här i samhället. Så snart föreningen av Skogssällskapet fått överta fastigheten där masugnen och rostugnen ligger fick jag vägledning och sällskap av Harald Schön på en upptäcktstur inne i masugnsbyggnaden. Troligen hade då ingen varit inne där på flera decennier.

Den nyinköpta åttametersstegen räckte nätt och jämnt upp till den lägsta luckan, som förvånansvärt lätt gled upp. Det var ingen angenäm syn som mötte oss därinne. I

halvmörkret kunde vi skimta de berg av fågelbon, som ugglor, skator och kajor ostört byggt på under årens lopp. På vissa ställen nådde högarna flera meters höjd. Försiktigt letade vi oss runt och nådde på vinglande plankor och skrangliga stegar upp till masugnskransen, det vill säga toppen av masugnspipan uppe under takåsen. Där tjocka golvplankor skulle ha legat var det nu öppet 5 till 6 meter rakt ner. En inte helt ofarlig arbetsplats! Genom den stora porten var utsikten över sjön mot fabriken storslagen. Över masugnspipan hängde den stora vågen, uppenbarligen i

ganska gott skick eftersom den forfarande gick att skjuta längs sin skena.

Ytterligare några besök i byggnaden med kamera, måttband, papper och penna resulterade i en skalenlig ritning över byggnadens väsentligaste delar och en kortfattad plan över vad som behövde göras. Det här var 1984.

Under tiden som väder och vind och fåglarna fortsatte sina härjningar gjorde föreningen upprepade försök att finansiera en renovering. Ibland var hoppet stort men under byggboomen i slutet av 80-talet verkade det totalt omöjligt att få tag på byggnadsarbetare och kapital.

Så kom då lågkonjunkturen med arbetslöshet för bl.a. byggarbetarna. De stödåtgärder som ledde fram till ALU riktade sig framför allt till föreningslivet. Efter många och långa diskussioner (som det kan finnas anledning att återkomma till) blev det i januari 1993 klart att renovering av masugnen skulle bli ett av de första ALU-projekten i kommunen. (Projektet omfattar även restaureringen av det gamla badhuset mitt emot masugnen).

Snabba kontakter med välvilliga bidragsgivare gav så positiva besked att vi vågade starta projektet.

I mitten av maj började byggnadsställningen resas kring masugnen. Dessförinnan hade arbetsledaren låtit sig hissas upp till takkanten för kontrollera om det låg något löst som kunde äventyra ställningsbyggarnas säkerhet. Det visade sig vara en väl motiverad kontroll. På flera ställen kunde han "köra handen genom taket". Från hisskorgen rensade han kanten från alla brädor och takpannor som hängde löst.

Med stor spänning följde vi arbetet med ställningen. Nu skulle det visa sig om vår renoveringsplan skulle hålla. Det hade ju inte varit så lätt att se alla skador och renoveringsbehov tidigare. När ställningen väl var uppe gick vi runt med arbetsledare Osmo Tammi och byggnadsantikvarie Sven Jönsson från Smålands Muséum. Efter en grundlig besiktning både inne och ute kunde vi komplettera renoveringsplanen och så var det klart att köra igång.

Det gamla takteplet var i mycket dåligt skick. Användbara pannor staplades på byggnadsställningen och resten kastades ner. Takpanelen förnyades och nya vindskivor och läkt spikades på. För att kunna lyfta upp bräder mm monterades en liten elektrisk hiss på ställningen.

Sen var det dags för ett större lyft. Med lyftkran hämtades först de gamla takpannorna ner från ställningen. De "nya" pannorna (de som tidigare legat på badhuset) lyftes upp och fördelades på taket.

Sedan det mesta av takarbetet var avklarat kunde arbetet på fasaderna påbörjas. Det var stor skillnad på hur väder och vind påverkat byggnaden. På den södra sidan, som har de flesta luckorna, var skadorna störst. De luckor som var värst åtgångna fick snickras om helt och hållet men för att inte göra större ingrepp än nödvändigt användes gamla bräder (från Fridhem) där så var möjligt.

Det är inte självklart för alla att kunna arbeta på hög höjd även om man har en stabil ställning att gå på. Det märktes inte minst när det gällde att rekrytera arbetare från ALU. Men tydligen går det att vänja sig. En av snickarna var skeptisk till höjden när han kom och fick börja arbeta på en låg nivå. Efterhand som dagarna gick jobbade han "upp sig" och gick till sist på de översta ställningarna utan större tvekan. Sedan fasaderna reparerats blev det dags för målning. På gamla fotografier kunde man se att vindskivor och fönsteröppningar varit vitmålade. Så bestämdes också att det skulle bli. Resten av byggnade skulle rödfärgas med undantag av några portar och sargen som löper runt masugnen på två ställen som i stället skulle tjäras med mycket mörk tjära. För att få enhetlig färgsättning i hela området valdes samma (ljusa) rödfärg som använts vid Fridhemsbygget och på badhuset. Efter renborstning ströks alla fasaderna för hand två gånger. Vid regnigt väder blev det i stället inomhusarbete. På masugnskransen plockades resterna av det gamla och ruttna golvet bort och ersattes av ett nytt golv av tvåtumsplankor. Vidare rensades bort ett halv-

metertjock lager av avskräde från fåglar. Några smärre fynd gjordes också. Under en avskrädeshög låg ett gammalt verktyg, en sorts raka, som säkert använts vid masugnsdriften. Ett mer spektakulärt fynd utgjordes av några gamla s.k. herrtidningar från 1950-talet, instoppade bakom en planka.

Så långt det har varit möjligt har alla handsmidda spik, som suttit i trä som måst bytas, tagits tillvara. Totalt rör det sig om några hundra spik mellan 3 och 8 tum.

Samtidigt som den sista målningen pågick lades takpannorna på plats. Det höll nästan på att bli panik då det visade sig att takpannorna inte räckte till. Det fattades ca 50 st. En snabb tur till tänkbara leverantörer visade att det var omöjligt att få tag i likadana pannor. Som en nödlösning fick vi i stället komplettera med betongpannor från en av de rivna smedstugorna. De pannorna

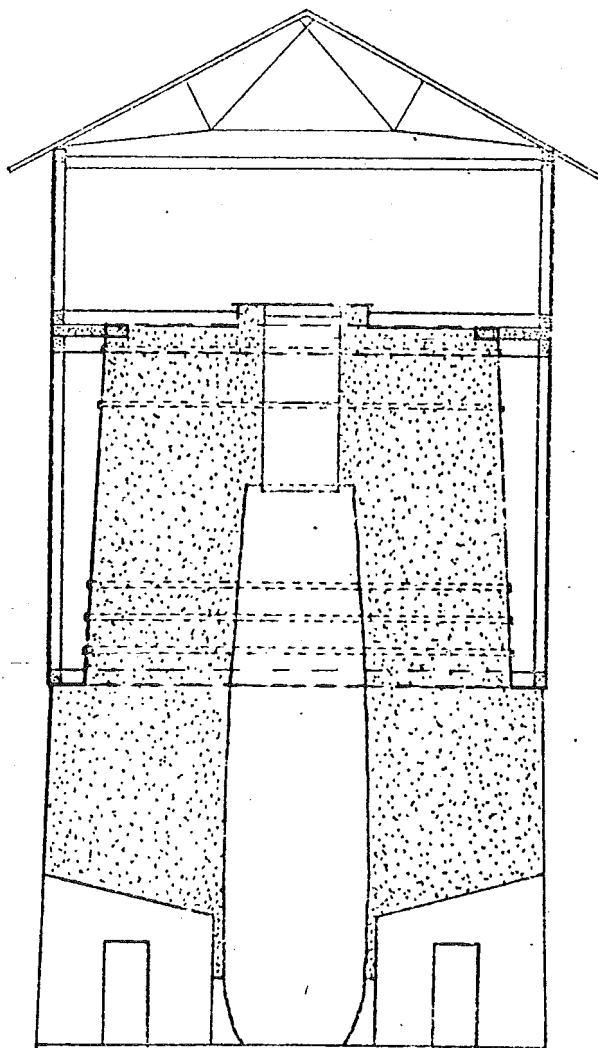
visade sig passa förvånansvärt bra både i form och färg.

Så här var läget strax för semestern. Allt planerat arbete på tak och fasader var avklarat och det var dags att riva ställningen.

Nu efter semestern återstår en del arbeten invändigt och nertill. Bl.a. skall en trappa byggas upp till en nyupptagen port i den västra fasaden. Elva fönster skall sättas in på masugnskransen och de invändiga trapporna skall göras vid. Träportarna i stenfoten skall förses med öppningsbara luckor och rödfärgas. Sist men inte minst behövs en grundlig städning invändigt.

Till nästa år kommer vi att kunna stå på masugnskransen och berätta för intresserade besökare om järntillverkning samtidigt som vi kan njuta av den vidsträckta utsikten från samhällets högsta byggnad.

C.L.

Genomskärning av masugnen i öst-västlig riktning.

Blandat från bygden.

HERBARIUM

Under sitt arbete med inventering av växter för Smålands Flora har Alva Gustafsson i Risinge också hunnit med att ordna ett litet herbarium med ett 20-tal växter, som är karaktäristiska för vår trakt. De allra vanligast arterna har inte tagits med. De mest sällsynta har också lämnats i fred på sina växtplatser.

Växterna är omsorgsfullt pressade och monterade samt försedda med uppgifter om namn på svenska och latin, fyndort och marktyp. För de arter som har en oregelbunden spridning i Småland finns också en utbredningskarta tillfogad.

Många av växterna är tagna i Risinge by, ett område med stora botaniska kvaliteter. Låt oss vara rädda om dessa mycket rika växtmiljöer.

Herbariet har Alva nu skänkt till hembygdsföreningen och dessutom lovat att komplettera det under det fortsatta arbetet med Smålands Flora. Hemmesjö hembygdsförening tackar för det fina herbariet och för Alvas insatser för den småländska naturen.

FÖNSTERUNDERHÅLL

Alla fönster på hembygdsstugan har skrapats, kittats om och målats med linoljefärg. Även innanfönsterna har behandlats.

TAKTEGEL

Under renoveringsarbetet på masugnen då bl.a. taket bytts ut har vi sorterat ut de gamla takpannor av tegel som fortfarande är hela. Det rör sig om ca 200 enkupiga takpannor av tegel. Är det någon som är intresserad av dem för lagning eller komplettering på sitt hus? Hör av er till föreningens ordf.

GÅVOR

Till föreningen har skänkts bl.a.

- lie och stolar av Ally Carlsson
- järnspekt av Erik Andersson
- inramat panoramafotografi över Årydsjön av Inga-Lisa Johansson
- skottkärra och trädgårdsmöbler av Knut

Schön

- gamla, handsmidda verktyg av Evert Johansson

Den gamla lampkupa som tidigare skänkts av Alva Gustafsson är nu kompletterad med armatur och upphängd i hembygdsstugan.

GRÄSMATTA

Kring hembygdsstugan har marken blivit ganska misshandlad i samband med byggnationen i området. Någon gång efter hembygdsdagen kommer matjord att spridas ut för att jämna till marken, nytt gräs kommer att sås där så behövs och ett lager med singel läggs närmast huset och på infarten.

ÖPPET HUS

Efter exempel i andra hembygdsföreningar kommer vi fortsättningsvis att försöka ha öppet i hembygdsstugan en gång varannan vecka för trivsam samvaro. Det kan gälla allt från att dricka kaffe och prata tillsammans till att diskutera gamla fotografier eller protokoll, eller varför inte arbeta med föreningens samlingar och fastigheter. Det är också ett mål att föra så mycket av föreningens handlingar som möjligt till stugan. Den som söker kunskap om något i socknen skall alltså kunna finna det där. Vi startar på försök med lördagseftermiddagar efter kl 14, första och tredje lördagen i månaden, så får vi se hur det går. Lagg tiden på minnet! Naturligtvis är det öppet även för den som inte är medlem i föreningen.

MEDLEMSAVGIFTEN

Har Du kommit ihåg att betala medlemsavgiften? Varje medlem är viktig för föreningens verksamhet. Uppgifter om avgiftens storlek och postgironummer finns längst ner på sista sidan.

Masugnsvänner!

Ett så stort renoveringsprojekt som masugnen i Åryd kräver stora insatser både när det gäller arbetskraft och pengar. I rådande tider av svår arbetslöshet har man med ALU (Arbetslivsutveckling) skapat en möjlighet till meningsfull sysselsättning för dem som varit arbetslösa länge. Det är främst idéella föreningar som får använda sig av ALU:s arbetskraft. Det är ALU i Växjö som svarat för den största delen av arbetskraften vid renoveringsarbetet. Länsantikvarien i Kronobergs län lämnar bidrag på upp till 50.000 kr för byggnadsmaterial. Från Länsarbetsnämnden i Kronobergs län har erhållits ett bidrag på 15.000 kr och Skogssällskapet Förvaltning AB bidrar med 30.000 kr.

Uppropet till medlemmar och andra intresserade blev mycket väl mottaget och gav ett bidrag på över 12.000 kr. Värendshus AB har på många olika sätt stöttat projektet. En liten men tapper skara frivilliga har lagt ner åtskilliga timmar på att hålla igång projektet och inte varit rädda för att rycka in och hjälpa till där det har behövts, om så på en byggnadsställning tjugo meter över marken.

Till alla er, som på något sätt gjort det möjligt att genomföra projektet riktar Hemmesjö hembygdsförening ett stort

TACK!

Var förvissade om att de investerade pengarna och arbetstimarna ger ett fantastiskt fint resultat.

Styrelsen 1993

Claes Lissing, ordf, red för Hemmesjöbygden
Värendsvägen 37
360 43 Åryd
tel 0470/774315

Lars-Börje Holmqvist
Bokliden
360 43 Åryd
0470/771046

Nils Fredrik Hjelmqvist, kassör
Åry herrgård
360 43 Åryd
0470/774250

Elvy Persson
Södra Åreda
360 43 Åryd
0470/771014

Ansa Borck
Åry herrgård
360 43 Åryd
0470/774213

Ditte Lind
Värendsvägen 15
360 43 Åryd
0470/774451

Onni Thunell
Billia
360 43 Åryd
0470/774049

Leif Bolmgren
Tallvägen 11
360 43 Åryd
0470/774325

Ulla-Stina Åhman
Billia
360 43 Åryd
0470/774138

Asta W Olsson
Ringsberg
360 43 Åryd
0470/772012

Göte Aronsson
Risinge
360 43 Åryd
0470/772061

Monica Ohlsson
Billavägen 1 A
360 43 Åryd
0470/774285

Ingrid Wahrolén, sekr
Södra Åreda
360 43 Åryd
0470/771068

Hemmesjöbygden utges av Hemmesjö hembygdsförening. Föreningen arbetar i Hemmesjö socken som omfattar Billia, Hemmesjö, Gummatorp, Risinge, Södra Åreda och Åryd. Du blir medlem genom att betala medlemsavgiften, 35 kr för enskild person, 55 kr för par. Postgironummer: 72 98 81 - 3
Där inget annat anges är artiklarna skrivna av redaktören.